

som, hvor det i det hele taget fandtes, tilsidst overvandt denne.

„Thi Legemet foraarsager os tusinde Bryderier, opvækker Uro og Forvirring og forstyrrer os, saa vi for dets Skyld ikke formaar at skue det sande. Medens vi lever, vil vi kun da komme Erkendelsen nærmest, naar vi har saa lidt som mulig med Legemet at skaffe og ikke mere Omgang med det, end det er højst nødvendigt, og ikke lader os opfylde af dets Natur.“

Saaledes talte selve Sokrates. Og Buddha? Der var et løserevet, buddhistisk Citat, der sad indbrændt i hans Hjerne og lyste som en Fosforskrift, hver Gang der blev mørkt i hans Indre.

„Den, som intet elsker her paa Jorden og intet hader og intet attraar, kun han har ingen Lænker og er uden Frygt.“

Fra alle Verdenshjørner det samme Svar! Ned gennem alle Tider den samme Førdning: Selvets Fornægtelse, Jeg'ets Udslettelse; thi Lykke var Forsagelse. Men fra Verdens Side lød det omvendt: Selvhævdelse, Egenkærlighed, Legemets Kraft og Viljens Mod; thi Lykke var Tilegnelse. Her fandtes da ingen bærende Brø over Svælget, Aandens Gilding eller Legemets — saadan stod Valget! Denne Afgørelse kom man ikke udenom, naar man ikke, som hans Svigerfader og saa mange med ham, besad en lykkelig Evne til selvbedragerisk at lukke Horisonten med en lyrisk Stemningstaage. Man maatte tage sit Standpunkt, vælge sit Parti, sværge til Korset eller til Champagneglasset, — og ikke nøle og ængsteligt, men med tillidsfuld Beslut-somhed, ja Begejstring.

Saaledes endte han igen ved Troen som Livets opholdende og retfærdiggørende Kraft. Men en